

Mirka Manáková

DOTYKY NEVERY

MARENČIN PT

Mirka Manáková

DOTYKY NEVERY

MARENČIN PT

Copyright © Mirka Manáková, 2025
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1072. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1306-2

LAURA

Červené lodičky sa zabárajú do medzier v chodníku, podpätky klopajú a vzbudzujú pozornosť okoloidúcich mužov. Cez slnečné okuliare mi nikto nevidí do očí. Je to výhoda, pretože si môžem sebavedome obzerať všetkých, ktorí okolo mňa prechádzajú. Všímam si ich pohľady, ako si ma skúmavo premeriavajú a niektorí z nich sa nezdráhajú opovážlivo zízať aj na môj hrudník. Nie nadarmo som si dnes obliekla blúzku s rozopnutými gombíkmi a sukňu s hlbokým rozparkom.

Môj zámer má svoj cieľ. Už dlho si predstavujem, že svojho muža podvediem. Mám to v hlave niekoľko mesiacov, ale zatiaľ som sa neodhodlala byť vedome neverná. Kdesi hlboko vo svojom vnútri cítim, že milenec môže byť mojou záchranou. Mám takmer štyridsať, manžela a dve deti. Ideálna rodina? Možno iba na fotografiách, ktoré občas zavesím na sociálnu sieť, veď nech sa nepovie, že nie sme šťastná rodinka. Všetci na instagrame vyzerajú predsa rovnako spokojne. Či

už pri vianočnom stromčeku, alebo v lete pri bazéne. Všade smiech, bozky, radosť. Sú naozaj šťastní alebo za úsmevom skrývajú bolesť? Za zatvorené dvere a za štyri steny nedovídi nikto. Dokonca ani suseda nemusí tušiť, čo skrývame. Verejne priznať, že nie sme šťastní, je ťažké. A tak sa pretvarujeme, len aby sme zakryli samotu vo svojom vnútri a niekedy aj bolesť a žiaľ.

Prešla som si tým, no dnes je zo mňa iná žena. Roky hádok a stereotypu v manželstve ma doviedli k tomu, že chcem podviešť. Ja, ktorá som vždy mala morálne zásady a neveru som odcudzovala. Z myšlienok ma vyruší zvonenie mobilu. Gabriel určite niečo potrebuje, keď sa rozhodol zavolať mi. On mi totiž len tak nevolá, pretože je neustále zavalený prácou a je zázrak, že sa mi vôbec ozve. Som zvedavá, čo má na srdci tentoraz. Na asi piate zazvonenie zdvihnem.

„Laura, prosím ťa. V chladničke chýbajú vajíčka, kúp ich.“

Chýbajú vajíčka. Aké nezvyčajné vzhľadom k tomu, že u nás doma nikdy nič nechýba. Až príliš obetavo som sa vždy o všetko starala, no už som z toho unavená, preto občas aj niečo zanedbám. Veď nemusí byť vždy všetko dokonalé.

„Cestou domov sa zastavím v obchode,“ precedím cez zuby.

„Dobre.“

Spojenie sa preruší. Gabriel mi nikdy nedáva otázky, kde som a čo robím. Nezaujíma ho to. Je si mnou príliš istý, pretože doma som vždy poruke, keď ma potrebuje. Aj teraz si určite myslí, že idem len na nákup a zanedlho sa vrátim. Práca, deti, domácnosť. Dookola ten istý kolo-toč. Po toľkých rokoch v manželstve mám pocit, že nežijem, iba prežívam. Keď boli deti malé, na materskej sa mi zdalo, že sa svet musel zblázniť, no v skutočnosti z toho hrabalo jedine mne. Dnes sú síce deti veľké, no môj život je rovnaký. I keď má Sofia štrnásť a Lukáš dvanásť, titulu pani domáca som sa nezbavila. A ani titulu kompletný servis pre manžela.

Pracujem ako redaktorka pre jeden časopis a z práce domov sa zakaždým ponáhľam, aby som stihla navariť a upratať. Gabriel to nerobí, pretože keď nie je vo firme, tak pracuje doma a spať chodí niečo pred polnocou. Je ťažký workoholik. Na začiatku vzťahu som ho obdivovala pre jeho ambicióznosť, lenže tá sa každým rokom zvyšovala, až som začala mať pocit, že som u neho na poslednom mieste.

Po akomkoľvek pokuse o rozhovor, aby sme občas zašli spolu do kina alebo na pohár vína, ma odbil, že nemá čas. Niečo sa vo mne zlomilo. Chcem žiť, nie iba prežívať. Sadnem si v parku na lavičku, vytiahnem z kabelky zrkadielko a červený rúž. Asi mi šibe, ale naozaj sa chcem odviazať. Mám v sebe veľa pocitov. Sledujem,

ako sa moje fádne pery behom niekoľkých sekúnd stanú žiariacimi. Ohnivo červená farba zo mňa robí novú ženu. Ženu, ktorá niekoľko rokov spala kdesi v kúte a teraz z neho konečne vyšla.

SOFIA

Otec do mňa znovu vrta, že sa mám učiť. Koľkokrát mu mám povedať, že školu neznášam? Nikdy nebudem pracovitá ako on, večne zašitý za počítačom. Síce som už na strednej, neustále sa do mňa stará a keď zistí, že si vediem zle, vypína wifi a trestá ma zákazom internetu. Ako mi môže niečo také robiť v dvadsiatom prvom storočí? Internet je predsa najdôležitejšia zložka v mojom živote! Keď mi ho vezme, cítim sa, akoby mi vytrhol srdce z hrude. Strácam kontakt s kamarátmi, strácam prehľad o svete a som úplne prázdna.

Nechápe ma, nikto ma nechápe. Mama možno len o kúsok viac vníma moje pocity, ale i tak je zahľadená skôr do seba a svojich problémov. Zdá sa mi, akoby s otcom ani neboli manželmi. Sú ako cudzí ľudia, žijúci vo vlastných svetoch. Večne po sebe štekajú a najradšej trávia čas osamote. A mňa ide potom trafiť z dusna, ktoré vytvárajú. Som nervózna a môj brat nie je na tom o nič lepšie. Len hnev na rozdiel od mňa dusí vo svojom vnútri. Skrátka, nie je taký prostoreký ako ja.

Lukáš lipne na otcovi, lebo je presne ako on, taký

ten počítačový technik. A navyše sa učí dobre. Mala by som mu závidieť, no nie som ten typ. Doprajem bratovi, doprajem mame i otcovi, len keby dopriali aj oni mne. Úplne by stačilo, keby mi dali svätý pokoj. Nasadím si slúchadlá a zapnem hudbu. Snažím sa mať všetkých na háku. Otec prestrčí hlavu pomedzi dvere a keď ma zbadá so slúchadlami na ušiach, len pokrúti hlavou a odíde. Konečne začína chápať, že s decibelmi, v ktorých mi spieva jeden môj obľúbený americký spevák, by som ho aj tak nepočula. Naši by sa mali menej starať do toho, aké známky nosím, pretože oni ich nemali o nič lepšie, a keby aj mali, sú to len sprosté známky. Prevrátim oči, keď do izby vstúpi Lukáš. Niežeby som ho nemala rada, je to predsa môj mladší brat, ktorý bol vždy taký sladučký, no keď ho vidím s knihou v ruke, neodpustím si kyslý úškrn. Technika? Dejiny? Čo to, dočerta, je? S okuliarmi na nose vyzerá celkom ako dospelý. Je iný ako ja, je to fakt. Je svetlom a ja som tmou. Som čierna ovca rodiny. Vždy boli so mnou len problémy a aj budú. Zložím si slúchadlá z uší a skúmavo sa naňho zahľadím.

„Čo čítaš?“

„Tomu by si nerozumela,“ povie bez toho, aby na mňa pozrel a sadne si na svoju posteľ. Izbu máme spoločnú, pretože naši sa nerozhodli predať byt a kúpiť väčší. No na druhej strane svojho brata takto aspoň lepšie poznám.

„Asi máš pravdu. Dejiny budú vždy len dejiny, je to

minulosť, ktorá nie je ničím zaujímavá,“ podpichnem ho. Zdvihne zrak a uprie na mňa modré oči.

„Práve naopak. Z dejín sa môžeš toho veľa naučiť. Vedela si, že Napoleon Bonaparte bol prvým francúzskym prezidentom?“

Zahľadí sa kdesi do prázdna poza moje plece. Možno si predstavuje, aké to muselo byť v minulosti. Uškrniem sa.

„Nie, nevedela. Vieš, že školu neznášam a zo všetkého najviac dejepis.“

„Tak prečo sa potom pýtaš, čo čítam?“

„Iba tak.“

Nechápavo pokrúti hlavou, zavrta pohľad do tej sprostej knihy a viac si ma nevšíma. Škoda. Aj by bolo fajn pohovoriť si s ním, keby nečítal hlúposti, ktoré sa udiali pred sto rokmi. Znudene vstanem a prejdem do kuchyne. Otec sedí za stolom, číta noviny a pritom si napravuje okuliare. Kriste. Samý čitateľ. Dnes veru nie je žiadna sranda, dokonca i mama kamsi zmizla. Uvedomím si, že je jedenásť preč a ona nie je doma. Nespomínam si, žeby som niekedy zažila, aby večer nebola doma. Otec ani brvou nepohne, keď okolo neho prejdem a vyberiem si z chladničky jogurt. Čokoládový. Ten mám najradšej. Sadnem si oproti nemu a vtedy zdvihne zrak a prísne ma prebodne pohľadom.

„Mala by si ísť spať, ráno vstávaš do školy.“

„A Lukáško? On nemusí spať?“

„Aj on. Ponocovanie vám neprospieva. A ani jedenie v noci nie je zdravé.“

Cítim, ako sa mi zdvíha tlak. Neznášam, keď ma poučuje. Neznášam to! Rozhodnem sa ignorovať jeho poznámku a zmením tému.

„Kde je mama?“

Zažmurká. Očividne mu je neprijemné na otázku odpovedať.

„Netuším.“

„Čo, prosím? Mama nie je doma a ty nevieš, kde je?“

Som v nemom úžase.

„Išla na nákup a zrejme niekoho stretla a zarozprávala sa.“

„Veď je takmer polnoc!“

Otec si odkašle.

„Tvoja mama je dospelá žena a vie, čo robí.“

„Za to ty asi nevieš, čo robíš, keďže ani netušíš, kde je.“

„Sofia, zalez do postele,“ zavrčí.

Namrzene sa postavím, jogurt vrátim naspäť do chladničky a odcupkám do svojej izby. Lukáš zaspal s dejinami na nose. Ten bude mať zaiste zaujímavé sny. Ale kde, dočerta, je mama?

GABRIEL

Nikdy, naozaj nikdy som nemusel vytáčať o polnoci Laurino číslo. Moja žena nie je typ, ktorý sa fláka po nociach a už vôbec sa nestáva, žeby mi nedvíhala. Ako prvé mi napadne, či niekde po ceste neomdlela. Išla von bez auta kúpiť vajíčka. Teda, zavolať som jej, aby ich kúpila, no nepýtal som sa jej, kedy príde. Nikdy to nerobím, pretože nemám dôvod, no teraz trochu znervózniem.

Zahľadený do počítača som si sotva všimol, koľko je hodín, až kým ma na neprítomnosť Laury neupozornila Sofia. Musím prestať pracovať na projekte a ísť Lauru hľadať. Čo ak sa jej niečo stalo? Možno leží niekde na chodníku a nedvíha mi, pretože jej prišlo nevoľno. A čo ak si udrela hlavu o kameň a krváca? Pri tej predstave strípne. Nikdy sa o ňu nebojím, no dnes je to iné. Ak by som prišiel o Lauru, kto by sa staral o Sofiu a Lukáša? I keď z plienok už dávno vyrástli, vždy sú to deti, ktoré treba neustále poučovať a vychovávať, až kým nedospejú do štádia, keď budú schopné opustiť hniezdo a osamo-

statniť sa. Ja som však zavalený prácou a nemám čas venovať sa im toľko ako Laura. Náhlivo si obúvam tenisky, aby som ju išiel hľadať, keď mi vtom pípne mobil.

„Prepáč, ale v bare je hluk a nepočula som, že si volal. Domov prídem neskôr, Natália má narodeniny.“

Civiem na smsku a nechápem. V bare? Laura je v bare? To akože fakt? Nespomínam si, žeby chodila do baru. Odkedy sa narodila Sofia, správala sa vždy zodpovedne a ako správna matka a manželka sa venovala rodine. Natália, jej pojašená kamarátka, zvykne k nám chodiť na kávu, alebo zájde Laura k nej, no nikdy nie v noci. Nikdy nie do baru. Veď čo už by tam ona mohla robiť? Nepije alkohol, neznáša hlasnú hudbu. Je nespoločenská a vyslovene rodinný typ. I keď ma to prekvapí, na druhej strane sa mi uľaví, že je v poriadku a neleží niekde s rozbitou hlavou. Mal by som sa upokojiť. Len oslávi narodeniny s kamarátkou a vráti sa. Vyzujem si tenisky a sadám si naspäť za počítač. Po chvíli pustím svoju ženu z hlavy a venujem sa svojmu projektu. Ešte hodinku potiahnem a môžem ísť spať.

LAURA

Natália stiahne fľašu vína ani nie za hodinu. Ja ostávam pri druhom pohári a v duchu si hovorím, že viac nevypijem. Nie som predsa na alkohol zvyknutá. A tiež nie som zvyknutá sedieť v noci v bare. Cítim, ako mi

únava padá na viečka. Môj plán podviesť manžela mi dnes nevychádza. Široko-ďaleko niet chlapa, ktorý by o mňa prejavil záujem a o ktorého by som prejavila záujem ja. A tí, čo sedia v bare, sú úplne o ničom. Schopnejší držia okolo pása svoje partnerky. Čo som si myslela? Že stretnem prvého nabijaka a hneď ho aj zbalím? Cítim sa frustrované.

„Laura, bože, vyzeráš strašne znudene. Mohla by si sa prestať tváriť tak kyslo? Daj si radšej víno a chytíš druhý dych!“

Natália ma povzbudzuje, aby som sa uvoľnila, no veľmi mi to nejde.

„Nemôžem sa opiť, zajtra pracujem a deťom by som nedala práve najlepší príklad.“

„Och, ešteže nemusím riešiť tvoje problémy. Je zaujímavé, že sme kamarátky napriek tomu, že vedíme rozličné životy.“

„Občas ti ten tvoj život závidím. Si bez chlapa, bez detí a užívaš si plnými dúškami. No niekedy sa zamyslím nad tým, či je naozaj také dobré byť sama?“

„Nie je. No mne to vyhovuje. Vo vzťahoch sa neviažem, veď vieš.“

„Poznám Ťa. Mužov strieđaš ako ponožky, ale žiadneho nepustíš do svojho srdca. Prečo? Netúžiš po láske?“

„Túžim. No zatiaľ som nenašla takého, ktorý by si ma zaslúžil. Nie každý je ako tvoj Gabriel.“

Zhorkne mi v hrdle.

„Nevieš, aký je.“

„Neviem. Nikdy si mi o ňom veľa nehovorila. A keď som prišla k tebe na kávu, vždy sa zašil do inej izby, len aby ma nevidel.“

„Večne pracuje. Nezaujímajú ho moje kamarátky. Ne-
zaujímam ho ja, ani čas, ktorý by sme mali spolu tráviť.
My totiž spolu čas vôbec netrávime. Žijeme len vedľa
seba.“

Natália prekvapene zažmurká.

„Akože vážne? Ani spolu nespíte?“

„Cez moju posteľ prešiel naposledy asi pred rokom. Je
večne v práci a ak je doma, zasa iba pracuje. Vzдалa som
sa pri mojom treťom pokuse zviešť ho.“

„Vyrázila si mi dych! To vyzerá, ako keby ste spolu
nespali ani v jednej posteli.“

„Uhádla si, Gabriel spí v obývačke, vyhovuje mu to
tak.“

„Och, drahá, čo chceš s tým robiť?“

„Chcem si nájsť milenca,“ poviem, akoby sa nechumelilo a Natália na mňa vytreští oči.

„Prosím? Ty a milenca?“

„A prečo nie?“

„Prepáč, ale nie si ten typ. Poznám ťa a viem, že si príliš veľká moralistka. Už na strednej si tvrdila, že neverná by si nikdy nebola.“

„Možno, ale zmenila som názor. S Gabrielom ma okrem detí nič nespája.“

„Si si tým istá? Už nič k nemu necítiš?“

Po tejto otázke sa zháčim. Pravda je, že neviem, čo k nemu cítim, viem len, že nie som šťastná. Manželstvo s Gabrielom ma nenapĺňa.

„Nie, aj z jeho, aj z mojej strany city vyhasli.“

„V tom prípade by si mala niečo so sebou robiť.“

Natália dopije víno do dna a sústredene sa zahľadí k baru.

„Všimla si si, ako sa na teba pozerá tamten chlapík?“

Upriem zrak k baru a zagúľam očami. Muž vôbec nie je môj typ a jeho slizké pohľady ma odpudzujú.

„Mala by si menej piť, Naty. Je odo mňa minimálne o pätnásť rokov starší a pôsobí zanedbane. Mňa muž musí priťahovať, nevyspím sa s hocikým.“

„Tak to sa ešte nahľadáš,“ utrúsi.

A možno nie. Uvidíme, čo život prinesie. Opitú Natáliu nakoniec ťahám do taxíka a veziem ju domov. Potenciálny milenec sa síce nenašiel, no aspoň som si prevetrala hlavu. Mala by som to robiť častejšie.

GABRIEL

Sú asi dve hodiny ráno, keď sa ozve klopkanie podpätkov. Trvalo dlho, kým som projekt dokončil a sotva som zažmúril oči, zobudil ma Laurin príchod. Ležím na

gauči a premýšľam, či za ňou ísť. Len tak, porozprávať sa. Počujem zvuk sprchy a o niekoľko minút cinkanie pohára. Z kuchyne sa jej kroky pomaly vzdávajú do spálne. Hm. Ako dlho som už v spálni nespal? Dlhو.

Nakoľko pracujem do noci a Lauru vyrušovalo, že som v posteli ležal s notebookom, presťahoval som sa do obývačky. Teraz mám pokoj ja, aj ona. Lenže dnes je to iné. Chcem vylúštiť záhadu, prečo sa zrazu rozhodla flámoviť. Nikdy predtým to nerobila. Ani keď mala Natália narodeniny. Zdvihnem sa a pomaly kráčam do spálne. Na chvíľu zastanem pred dverami a zaváham, či vstúpiť alebo nie. Prečo by som tam nemal ísť? Veď je to moja žena! Vojdem teda do spálne a nájdem ju sedieť na posteli. Má na sebe ružové saténové pyžamo, ktoré som jej kúpil na desiate výročie našej svadby. Pri nočnej lampe vyzerá, akoby ju ožarovala svätožiara, no tvár jej zdobí únava.

„Deje sa niečo?“ spýta sa.

„Prečo si prišla tak neskoro?“

„Veď som ti písala správu, že Natália má narodeniny. Trochu sme oslavovali.“

„Nezvyčajné u teba. Bary nemáš predsa rada.“

„Ludia sa menia, aj ja sa mením.“

Mykne plecóm a ľahne si. Viac si ma nevšíma. A vlastne, ani ja jej nemám čo povedať. Chvíľu tam stojím, hľadím na jej chrbát a dlhé vlasy, no potom sa

otočím a spálňu opúšťam. Zvykol som si spať v obývačke a nechcem to meniť. Lahnem si na mäkkú sedačku a ešte chvíľu premýšľam nad projektom. Verím, že moju prácu vo firme ocenia. Povýšili ma a ja ich nemôžem sklamať.